

בס"ד. שיחה לילדים ולילדות,, צבאות השם" - שיחי
 - לאחרי תפלת מנחה, והדלקת נר חנוכה -
 יום ג' כ"ח כסלו, אור לה' דחנוכה ה'תשמ"ג.

בלתי מוגה

א. אמרו את י"ב הפסוקים ומאמרי חז"ל, ואח"כ ניגנו,, ווי וואנט משיח נאו".

ב. בכל כנס של,, צבאות השם" ישנה,, פקודת־יום" מיוחדת בהתאם לזמן שבו נערך ה,,כנס",

[ובהוספה על ההתחזקות הכללית ב,,קבלת עול" - לקיים במעשה בפועל את כל הוראותיו של הקב"ה (הרמטכ"ל של,, צבאות השם") - קיום התורה ומצוותי, בכל הזדמנות שבה מתכנסים,, צבאות השם"],

ולכן, יש צורך להתבונן ולהתעמק כראוי ב,,פקודת־יום" זו, ולקיים את ההוראות שלמדים מימים אלו - בכל ימי השנה כולה.

בנוגע לכנס זה המתקיים בימי חנוכה - הרי,, פקודת־היום" קשורה עם תוכנם המיוחד של ימי חנוכה:

חנוכה ענינו - ביטול גזירת היוונים שרצו,, להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך". ומכיון שהגזירה היתה על כללות הענין דלימוד התורה וקיום מצוותי (לא להניח ליהודים - ילדים, מבוגרים וזקנים - ללמוד תורה ולקיים מצוות) - הרי מובן שכאשר נתבטלה גזירה זו, ע"י הנסים והנפלאות והתשועות כו', עד למצב ד,,להודות ולהלל לשמך הגדול" (שבח והודאה להקב"ה על ביטול הגזירה וחידוש האפשרות לקיים תורה ומצוותי) - נפעל חידוש והוספה בכללות הענין דלימוד התורה וקיום מצוותי.

ג. והנה, ככל עניני התורה ומצוותי ישנם גם בחנוכה ריבוי ענינים שיכולים ללמוד מהם הוראות בעבודת ה', אבל - לכל לראש - ישנה הוראה עיקרית המתבטאת בשם המיוחד דימים אלו - ימי חנוכה:

השם,, חנוכה" הוא - ע"ש חנוכת המקדש וחנוכת המזבח. כלומר, שבימים אלו חנכו מחדש את המקדש והמזבח -,, באו בניך לדביר ביתך ופינו את היכלך וטיהרו את מקדשך", לאחרי ההפסק שהי' כתוצאה מגזירת היוונים כו'.

ומכיון שבימים אלו היתה חנוכת המקדש והמזבח (מחדש) - מובנת גודל השמחה בכל הקשור לעניני ביהמ"ק, שהרי התחלת דבר חדש נעשית מתוך שמחה מיוחדת. ועד"ז מובן בנוגע לחידוש דבר לאחרי ההפסק כו', ואדרבה: מכיון שהחידוש שלאחרי ההפסק קשור עם ביטול הגזירה - הרי השמחה היא גדולה ביותר.

וההוראה מזה לכאור"א מישראל - החל מילדי ישראל:

כאשר יהודי מתקשר עם הקב"ה (הרמטכ"ל ד,, צבאות השם") ע"י קיום

התורה ומצוותי' במחשבה דיבור ומעשה (,,בפיך ובלבבך לעשותו" - כפי שאמרתם זה עתה בי"ב הפסוקים ומאמרי חז"ל) - הרי כל מציאותו נעשית חדרה בענין הקדושה, בדוגמת, בית המקדש".

ועל זה באה ההוראה דימי חנוכה (חנוכת המקדש) - שכל יהודי, החל מילדי ישראל הקטנים, צריך לעסוק בחנוכה, בית המקדש הפרטי שבו, כלומר, להוסיף יתר שמחה וחיות בכל פעולותיו בלימוד התורה וקיום מצוותי' (שעי"ו נעשית מציאותו בבחינת, בית המקדש, כנ"ל).

ועי"ז נפעל חיזוק והוספה בכללות ענין החנוך (,,חנוכה" גם מלשון חינוך) - כלומר, שגם בהיותו לפני בר־מצוה (או בת־מצוה) הרי הוא עוסק בעניני התורה ומצוותי' מתוך שמחה וטוב לבב, וברוח דימי חנוכה - הוספה מיוחדת בשמחה (בהתאם לשמחה המיוחדת שבחנוכת המקדש), וכאשר החינוך שלו הוא באופן האמור, הרי זוהי ההכנה המתאימה לקראת הגיעו לגיל בר־מצוה (או בת־מצוה), שאז יהי מחוייב בכל ענינים אלו.

ד. ישנה הוראה נוספת הנלמדת מהדלקת נרות חנוכה:

כללות הענין דנרות חנוכה הוא - ,,נרות להאיר", וזוהי ההוראה הנלמדת מנרות חנוכה - שיהודי אינו מסתפק בזה שהוא לומד תורה ומקיים מצוות, אלא תפקידו הוא להאיר את הסביבה כולה באור היהדות, ,,נר מצוה ותורה אור", כלומר, כאשר ישנו יהודי שעד עתה לא ידע מאומה (או ידע מעט בלבד) אודות עניני יהדות - צריכים לפעול עליו להדליק את, ,,נר ה' נשמת אדם" - שבו - באור היהדות, ,,נר מצוה ותורה אור".

ונוסף לזה: הדלקת נרות חנוכה היא באופן דמוסיף והולך - נר נוסף בכל לילה ולילה. וההוראה מזה: גם כאשר הנהגתו ביום שלפנ"ז היתה כדבעי, עליו להוסיף בכל עניני קדושה מיום ליום.

ומכיון ש,,ואהבת לרעך כמוך . . זה כלל גדול בתורה" (כפי שאמרתם זה עתה בי"ב הפסוקים ומאמרי חז"ל) - מוכן, שכל אחד ואחת מכם צריך להשפיע על חבריו (ילדים - על חבריהם, וילדות - על חברותיהן) בכיוון האמור, כלומר, להוסיף יתר שמחה וחיות בלימוד התורה (,,תורתך") וקיום המצוות (,,חוקי רצונך"), ,,בפיך ובלבבך לעשותו", ולהמשיך זאת על כל השנה כולה; להיות ,,נרות להאיר" בכל הסביבה כולה (החל מההורים, האחים והאחיות כו'); ולהוסיף באור מיום ליום.

ה. ועי"י כללות ההנהגה באופן האמור - שכאר"א פועל על חבריו להוסיף באור התורה ומצוותי', ומידי יום ביומו מוסיפים נר נוסף - זוכים להביא את האור הגדול ביותר - אור הגאולה.

כלומר: מה שבקשתם (ומבקשים עתה, ותמשיכו לבקש), אנו רוצים משיח עכשיו" - הרי בקרוב ממש זוכים לביאת משיח צדקנו שהוא יאיר את העולם כולו באור הגאולה האמיתית והשלימה, וכולנו ביחד נלך עם משיח צדקנו לארצנו הקדושה, במהרה בימינו ממש.

ו. התפקיד של „צבאות השם“ הוא - לנצח במלחמת היצר בנצחון מוחלט ומושלם, שזהו כללות הענין ד, „פדה בשלום נפשי“ [כמודגש בקשר ליי"ט כסלו, בימים שלפני ימי חנוכה] - פד'י וגאולה באופן של שלום, כולל הפירוש ד, „שלום“ - מלשון שלימות, גם כאשר נמצאים בזמן הגלות. ועי"ז ממהרים עוד יותר את הגאולה הכללית דכל בני"י - ביאת משיח צדקנו „נאור“ ממש, במהרה בימינו ממש.

והנה, מכיון שהיצר הוא „ערום“ ביותר, וכידעו שיש לו עסק עם ילדי ישראל שלומדים תורה ומקיימים מצוות, משתדל הוא לחפש ולמצוא איזה „טריק“ שבעזרתו אולי יצליח במלאכתו ח"ו - זקוקים ילדי ישראל להוראות ועצות מיוחדות כדי שלא להתפעל מהטענות והשקרים החדשים של היצר, ולנצח במלחמת היצר בתכלית השלימות.

ועל זה באה הוראה מיוחדת - „פקודתיים“ - מפרשת השבוע, פרשת „מקץ“, ובמיוחד - מהשיעור חומש דיום זה, משלישי עד רביעי, כדלקמן.

ז. היצר בא לילד יהודי עם טענה וסברה חדשה שלמרות היותה דבר שקר, חושב היצר ומקוה שיצליח לרמות ח"ו ילד יהודי:

הנך שייך אמנם ל„צבאות השם“ - אומר לו ה„יצר“ - ולכן בודאי צריך אתה למלא את הוראותיו של הרמטכ"ל - ללמוד תורה ולקיים מצוות, אבל - עדיין לא הגיע הזמן המתאים לכך: אתה, המלמד והמדריך שלך, וכללות עם ישראל, נמצאים עדיין בגלות [ע"ד ובדוגמת המעמד ומצב ד, „גברה מלכות יון כו"י], ולכן, לעת עתה עליך להמתין לביאת המשיח, שיוציא מהגלות אותך ואת הורריך ומורריך (בתוככי כלל ישראל), ויביא את הגאולה השלימה, ורק אז יהי' הזמן המתאים והראוי להתחיל ללמוד תורה ולקיים מצוות, ללא כל מניעות ועיכובים הקשורים עם עניני הגלות, מכיון שמלך המשיח יהי' ביחד עם בני"י, וביהמ"ק יהי' במקומו, ומשה ואהרן עמהם, ביחד עם כל בני"י שלמדו תורה וקיימו מצוות!

וממשיך ה„יצר“ לטעון ולהסביר: הרי רואים בפועל שישנו חילוק בין הזמן שביהמ"ק הי' קיים לזמן שלאחרי החורבן: כאשר ביהמ"ק הי' קיים, והי' במצב של טהרה וקדושה - הי' חיוב להדליק את המנורה, ולעסוק בשאר העבודות דביהמ"ק, משא"כ לאחרי חורבן ביהמ"ק, כאשר הקב"ה שלח את בני"י בגלות (כולל היהודים הנמצאים בארץ ישראל). וא"כ - טוען ה„יצר“ - בהיותך „ילד נבון“ עליך להבין שעצם העובדה שהקב"ה שלח אותך בגלות לאחרי חורבן ביהמ"ק, מהוה הוכחה וראי' שאין זה הזמן המתאים לקיום התומ"צ ח"ו, ולכן, צריך אתה להמתין ח"ו עם לימוד התורה וקיום המצוות - עד שיבוא משיח צדקנו ויבנה את ביהמ"ק, ואז תהי' לך הוכחה שעכשיו רוצה הקב"ה שתבוא לביהמ"ק ושם תעסוק בלימוד התורה וקיום המצוות!

ח. הנה - לכל לראש - ישנו מענה כללי בענין זה:

מכיון שהקב"ה הוא בורא העולם ומנהיגו, כפי שאמרתם זה עתה (בי"ב הפסוקים ומאמרי חז"ל), „בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ“, כלומר, שהקב"ה ברא את השמים והארץ וכל אשר בהם, והוא לבדו מעמידם ומקיימם במשך כל זמן קיומם, הן בזמן שביהמ"ק הי' קיים והן בזמן הגלות - הרי מובן וגם פשוט שבכל עת ובכל זמן (הן בזמן שביהמ"ק הי' קיים והן בזמן הגלות) צריכים להתנהג בהתאם להוראותיו של הקב"ה בתורתו - לימוד התורה וקיום מצוותי'.

ולכן, כאשר בא ה„יצר“ וטוען שאין צורך לקיים תומ"צ מכיון שנמצאים בזמן הגלות - אומרים לו: אינך יודע אפילו את הפסוק הראשון שבתורה - „בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ“, ומכיון שהקב"ה הוא בורא העולם ומנהיגו, הרי בודאי צריכים להתנהג ע"פ הוראותיו של הקב"ה בכל הזמנים.

ובפרט כאשר יודעים ש„ה' נצב עליו . . וכוהן כליות ולב אם עובדו כראוי“, ועד שכללות העבודה דלימוד התורה וקיום המצוות פועלת שמחה אצל בני"י מכיון שהם פועלים שמחה אצל הקב"ה - „ישמח ישראל בעושיו . . לשמוח בשמחת ה' אשר שש ושמח בדירתו בתחתונים“ (כפי שאמרתם זה עתה - בי"ב הפסוקים ומאמרי חז"ל), שמכל זה מובן גודל ההכרח והנחיצות לעסוק בעניני התורה ומצוותי' בכל עת ובכל זמן (גם בזמן הגלות).

ט. ונוסף לזה - ישנה הוראה מיוחדת מפרשת השבוע - פרשת „מקץ“, ובמיוחד - מחלק הפרשה דיום זה, משלישי עד רביעי:

„מקץ“ פירושו - „סוף“, כלומר, סוף הזמן שבו ישב יוסף בבית הסוהר. וזוהי ההוראה המודגשת בפ' מקץ - שאפילו כאשר מדובר אודות מעמד ומצב שיוסף - בנו של יעקב, דקאי על כאר"א השייך ל„קהילת יעקב“ - נמצא בגלות מצרים, ובמצרים גופא - בבית הסוהר (מצב ירוד ביותר), הרי בודאי שמגיע הסוף דמצב זה, ויוסף יוצא מבית הסוהר.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות - שבודאי מגיע הזמן דסוף הגלות, ואז יוצאים מהגלות. ועי"ז שלומדים תורה ומקיימים מצוות כאשר נמצאים בזמן הגלות - פועלים שסוף הגלות („מקץ“) יבוא בזריזות ומהירות גדולה יותר.

ונוסף לזה: לא זו בלבד שיוסף יוצא מבית הסוהר, אלא יתירה מזו - כמסופר בשיעור חומש היומי (משלישי עד רביעי) שעוד בהיותו בגלות מצרים ממנה אותו פרעה ל„משנה למלך“, „על פיך ישק כל עמי“ (אע"פ ש„הכסא אגדל ממך“), „ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים“.

וזוהי ההוראה שמלמדים לילד יהודי: גם כאשר יהודי נמצא בגלות - ח"ו שיתנהג כפי שהגוי רוצה (היפך התורה ומצוותי'), אלא אדרבה: היהודי נעשה „משנה למלך“, והגוי צריך ללמוד ממנו ולשמוע בקולו - „בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים“.

ובפשטות: כאשר ילד יהודי הולך ברחוב ופוגש ילדים אינסייהודים והם אומרים לו בוא נלך ביחד לקנות ,,סוכריות", לאכול ביחד ארוחת-בוקר או ארוחת-צהרים - עליו לדעת שאין לו מה להתפעל מהילדים שאינסייהודים, והוא צריך להתנהג כיהודי, מכיון שאפילו בהיותו בגלות נעשה יהודי ,,משנה למלך", ובאופן ש,,בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים".

וכללות הנהגתו של יהודי בזמן הגלות צריכה להיות באופן ד,,הפרני אלקים בארץ עניי" (כסיום השיעור חומש היומי) - כלומר, שיהודי מוסיף והולך בעשיית ,,פירות" בכל עניני יהדות, תורה ומצוותי'.

וזהו הברכה שמברכים כל ילד יהודי - ,,שימך אלקים כאפרים וכמנשה", שענינו של אפרים הוא - ,,הפרני אלקים בארץ עניי".

י. וזהו הקשר דשיעור חומש היומי עם כללות הענין דחנוכה - כי בשיעור חומש היומי (בסופו) מדובר אודות הענין ד,,הפרני אלקים גו", שזהו כללות הענין דחנוכה - הדלקת הנרות באופן דמוסיף והולך מיום ליום. וזהו גם ההדגשה ד,,הפרני אלקים בארץ עניי" - כשם שהענין דמוסיף והולך שבנרות חנוכה נפעל גם בזמן הגלות.

ובזה ישנו עילוי מיוחד בהדלקת נר חמישי דחנוכה:

אע"פ שהענין ד,,מוסיף והולך" ישנו כבר לפני הדלקת נר חמישי, ישנו עילוי מיוחד בהדלקת נר חמישי - שאז מאירים רוב נרות המנורה (חמשה מתוך שמונה), משא"כ בלילות שלפנ"ז, שעדיין נמצאים במחצית הראשונה דשמונת נרות חנוכה.

כלומר: בהדלקת נר חמישי דנרות חנוכה מראה יהודי - באופן גלוי - שישנם כבר בידו רוב נרות חנוכה, והוא עומד מוכן להוסיף ולהעלות בקודש, עד שיגיע לשלימות הדלקת כל שמונת נרות חנוכה.

ומכיון שכללות הענין דנרות חנוכה מורה על עבודתו של יהודי האיר את הסביבה כולה ב,,נר מצוה ותורה אור" - נמצא, שבנר חמישי דחנוכה ניכר בגלוי שיש כבר בידו רוב הענינים הקשורים בעבודה זו, כלומר, שהוא פועל ומשפיע על חבירו (בהתאם לציורי ד,,ואהבת לרעך כמוך") ללמוד תורה ולקיים מצוות באופן ד,,הפרני אלקים בארץ עניי" (מוסיף והולך), והוא מתכוון להוסיף בכל ענינים אלו, עד לתכלית השלימות - בדוגמת הדלקת כל שמונת נרות חנוכה.

בנוגע להדלקת נר חנוכה - עליו להמתין עוד ג' ימים (מנר חמישי דחנוכה) עד שיוכל להדליק את כל שמונת נרות חנוכה, אבל בנוגע להוראה דנרות חנוכה - להאיר את הסביבה כולה ב,,נר מצוה ותורה אור" - אין צורך להמתין עד נר ח' דחנוכה, אלא תיכף ומיד - לאחר שיש לו כבר את ,,רוב" הנרות (נר ה'), הרי הוא מחליט לעסוק בזה בשלימות, כלומר, לפעול על כל ילדי ישראל שיעסקו בכל הענינים דלימוד התורה וקיום מצוותי' - בשלימות, שלימות העם ביחד עם שלימות התורה.

יא. וכאשר הקב"ה רואה שגם בזמן הגלות מתנהג יהודי באופן ד,, הפרני אלקים בארץ עניי", כלומר, שאינו מסתפק בעבודתו עד עתה, אלא הוא מוסיף והולך מיום ליום בכל עניני קדושה,

וכפי שראו עתה בהדלקת נר חנוכה, שאין מסתפקים בהדלקת ד' נרות כפי שהדליקו אתמול, אלא מוסיפים נר חמישי, ובאופן שכבר דולקים רוב נרות המנורה, והרי הרוב הוא המכריע, כלומר, שבזה מראה יהודי שהוא מוסיף והולך להאיר את הסביבה כולה ב,, נר מצוה ותורה אור", עד לתכלית השלימות -

אזי פוסק הקב"ה שהגיע הזמן שיהי' אור בעולם כולו בתכלית השלימות, ולכן, צריך להיות הסוף (,,מקץ") דחשכת הגלות, ,,קץ שם לחושך", שאז בא - תיכף ומיד - אור הגאולה, בביאת משיח צדקנו.

ועוד לפני זה, כאשר נמצאים בסוף זמן הגלות - הנה לא זו בלבד שיהודי אינו מוגבל כלל בכל הקשור לעניני התורה ומצוותי', אלא אדרבה: יהודי נעשה ,,משנה למלך", ובאופן ד,, בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו גו", ובאופן כזה עוסק הוא בכל עניני התורה ומצוותי' (הן בנוגע לעצמו והן בנוגע לפעולה עם הזולת, כהוראת נר חנוכה) - בשלימות.

וע"י קיום התורה ומצוותי' בשלימות גם כאשר נמצאים בזמן הגלות - זוכים תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה,

ובאופן שאין צורך להמתין עד לנר שמיני דחנוכה, כי הקב"ה ממלא את התפלה והבקשה שמשיח יבוא ,,נאו" - במהרה בימינו ממש,

וביחד עם משיח צדקנו הולכים כל בניי' (שלימות העם, ביחד עם שלימות התורה) לארצנו הקדושה כפי שהיא בשלימותה (הן ברוחניות והן בגשמיות) - שלימות הארץ,

וכולם יחד - אתם הילדים, הוריתם ומוריתם, בתוככי כלל ישראל - באים לביהמ"ק השלישי, וחוגגים שם את חנוכת ביהמ"ק השלישי (,,חנוכה"), ובאופן ד,, הדליקו נרות בחצרות קדשך" וזוכים לראות את הדלקת המנורה בביהמ"ק ע"י אהרן הכהן, ובאופן ד,, להודות ולהלל לשמך הגדול", וכל זה - במהרה בימינו ממש, ,,נאו".

* * *

יב. נהוג לקשר כל ,,כנס" של ,,צבאות השם" עם ג' הקוין דתורה תפלה וצדקה, וכמו כן בנוגע ל,,כנס" זה:

תפלה - תפלת מנחה שהתפללנו זה עתה,

[שווהי תפלה מיוחדת - כדאיתא בגמרא (ברכות ו, ב) ,,לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה",

ותפלה השייכת לכללות ענין הגאולה - מכיון שאליהו הנביא (שנענה

בתפלת המנחה) הוא „מבשר טוב” - „קול מבשר מבשר ואומר”, מבשר הגאולה, שתיכף ומיד בא משיח צדקנו],

תורה - אמירת י”ב פסוקים ומאמרי הז”ל,

וצדקה - חלוקת מטבעות בסיום ה„כנס” כדי לתת לצדקה, בהוספה מדילי’.

יג. בנוגע לנתינת המטבעות - הנה נוסף על כללות ענין הצדקה שבזה (השייך לכל „כנס” ד, צבאות השם), ישנו בזה ענין מיוחד השייך לחנוכה - ע”פ „מנהג ישראל” לתת לילדי ישראל „מעות חנוכה”.

ומכיון שמדובר אודות ילדי ישראל, ובמיוחד - ילדי ישראל השייכים ל„צבאות השם”, הרי בודאי שמשמשים ב„מעות” אלו בהתאם לרצונו של הקב”ה (הרמטכ”ל ד„צבאות השם”) - עבור דברים טובים וטהורים (בדוגמת הענין ד„שמן טהור”), כלומר, מאכל כשר ומשקה כשר, ויתירה מזו: דברים שבקדושה - בדוגמת מצות הצדקה.

יד. כדי לסיים את ה„כנס” באופן ד„להודות ולהלל לשמך הגדול” - ינגנו בשמחה כמה ניגונים,

ולכל לראש - ניגון שתוכנו שהקב”ה מסייע לכאור”א מישראל לבטל את כל העצות (כולל - עצות ה„יצר”) שהם באופן בלתי רצוי - „עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו איל”.

ובזה בכלל ביטול עצת ה„יצר” האמורה לעיל (ס”ז) שבזמן הגלות אין צורך ח”ו לקיים תומ”צ - אזי מבטלים לגמרי „עצה” זו, מכיון שיודעים ש„בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ”, והוא נותן כח לכאור”א מישראל שיוכל לקיים את כל עניני התומ”צ מתוך שמחה - „ישמח ישראל בעושיו”, כנ”ל (ס”ח) בארוכה.

וכאמור לעיל (ס”ט) - שגם כאשר נמצאים בזמן הגלות עוסקים בכל עניני התומ”צ באופן ד„הפרני אלקים בארץ עניי”, כי אע”פ שבנוגע לענינים שאינם קשורים לתומ”צ צריכים לקיים את חוקי המלך („פרעה”), מכיון שנמצאים בזמן הגלות - הרי בכל הקשור לקיום התורה ומצוותי יהודי הוא „בעל-הבית” - במלוא מובן המילה - להתנהג כרצונו, כפי שנקבע אפילו בחוקי המדינה, הן במדינה זו והן בשאר המדינות.

ואדרבה: מעניקים לו את כל האפשרויות שיוכל להתנהג כיהודי (בהתאם לרצונו של הקב”ה), וכאשר הוא מראה שהוא עומד על עקרונותיו להתנהג ע”פ הוראת הקב”ה - בכך נחשב הוא ל„אזרח טוב”, ובודאי - „חייל טוב” ב„צבאות השם”.

ולכן, כאשר ה„יצר” טוען ואומר לו שמכיון שב„חנות” מוכרים „סוכריות” בלתי-כשרות וביום השבת נוסעת ה„רכבת” וכו’, וכל זה הוא בהסכמת מלך המדינה, הרי זה סימן שמותר לעשות כן - עונים לו: אינך יודע

כלל מה שקורה: מה שמוכרים בחנות,,סוכריות" בלתי־כשרות ומה שה,,רכבת" נוסעת ביום השבת וכו' - כל זה שייך לאותם ילדים שאינם שייכים ל,,צבאות השם"; אבל מכיון שהוא שייך לעם ישראל - ,,קהילת יעקב" - ,,צבאות השם", עליו להתנהג ע"פ הוראותיו של הרמטכ"ל ד,,צבאות השם", ומלך המדינה בעצמו מכריז שאסור להפריע לילד יהודי להתנהג כפי שהקב"ה צוה עליו להתנהג, ויתירה מזו: צריכים לסייע לו ולתת לו את כל האפשרויות שיוכל להתנהג ע"פ רצונו של הקב"ה.

וזהו כללות הענין ד,,עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו א-ל" - שגם בזמן הגלות מתבטלים כל הענינים הבלתי־רצויים, ויהודים עוסקים בכל עניני התורה ומצוותי באופן ד,,הפרני אלקים בארץ עניי", ועושים זאת מתוך שמחה - ,,ישמח ישראל בעושריו".

טו. וכאמור לעיל - לכל לראש ינגנו את הניגון,,עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו א-ל",

ולאחרי זה ינגנו את הניגון,,שיבנה בית המקדש במהרה בימינו", ומתוך שמחה - מכיון שבטוחים שהקב"ה יקיים תפלה ובקשה זו,

ולאחרי זה ינגנו,,אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך", ובהמשך לזה - ,,כי אלקים יושיע ציון גו' וישבו שם וירשוה ורע עבדיו ינחלוה ואוהבי שמו ישכנו בה", כלומר, שזוכים לבוא ולשבת - מתוך מנוחה בריאות (נשמה בריאה בגוף בריא) ושמחה - בבית המקדש שבירושלים עיר הקודש, ובכל ארצנו הקדושה, שהיא ירושה (,,וירשוה") מאברהם אבינו שנמסרה (ע"י יעקב אבינו) לכאור"א מישראל - לומדי תורה ומקימי מצוות (,,זרע עבדיו . . ואוהבי שמו") - בכל הדורות, עד לדורנו זה.

טז. ולאחרי ניגונים הנ"ל - נסיים את ה,,כנס" בחלוקת מטבעות לכל אחד ואחת מכם:

מטבע א' - לצדקה, מטבע הב' - לעשות בה כטוב בעיניכם (לנצלה עבור דברים טובים טהורים וקדושים, ע"פ רצונו של הקב"ה), מטבע הג' - בתור,,מעות חנוכה", ומטבע הד' - כדי לתת,,מעות חנוכה" לחברכם (ילד לחבירו, וילדה לחברתה).

וכל זה יוסיף בקיום כל ההבטחות והברכות של הקב"ה - במהרה בימינו ממש.

ובאופן שעוד בזמן הגלות יראו כולם את תוכנו של הניגון הידוע - שאין שום דבר בעולם מלבד הקב"ה לבדו,

ומתוך שמחה וטוב לבב - ,,מיט א פריילעכן ניגון" - נלך ביחד עם משיח צדקנו לארצנו הקדושה,,נאו", במהרה בימינו ממש.

* * *

ניגנו: „ערצו עצה ותופר גו'". החזן ר' משה שי' טלישווסקי ניגן „יהי רצון כו' שיבנה בית המקדש במהרה בימינו". „אך צדיקים יודו לשמך גו' - „כי אלקים יושיע ציון גו'". „ניעט ניעט ניק אווא".

כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן למדריכים ולמדריכות שיחיו מטבעות של עשר סענט, ע"מ לחלקם בין הילדים והילדות שיחיו - ד' מטבעות לכל אחד ואחת (כנ"ל).

לאחרי תפלת מעריב צוה כ"ק אדמו"ר שליט"א שה,,טנקיסטים" יגשו לקבל מטבעות, ע"מ לחלק ב' מטבעות לכאו"א (מהמבוגרים), מטבע א' - „מעות חנוכה", ומטבע הב' - לצדקה.

